

Dun of iets meer?

© 2018 C.F. de Bas / Uitgeverij U2pi

Titel: Dun of iets meer?

Auteur: Cor F. de Bas

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: Jouwboekdrukkerij.nl

Omslagillustratie: Bert Tier, Comic Factory

ISBN: 978-90-8759-814-3

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Dun of iets meer?

Cor F. de Bas

Inhoud:

Voowoord	7
Absolute monarchie: een pleidooi	9
Steungroepen; het nut daarvan	33
Hoge komaf	65
Een dik belegde huwelijksvoltrekking	89
De literatuurprijs	123
Geef mij maar een Rembrandt	141
Pooiers en Duitse onderdanen	159
Incomplete verloofde	219

Voorwoord

Waarom is dit boek geschreven? Het is geschreven met een reden.

Het gaat niet goed met de openbaarheid, waarschuwt een emeritus hoogleraar in een of andere rechtskundig debat. Emeritus? Dat duidt op ervaring. Hoogleraar? Dat geeft blijk van het feit dat ie niet dom is. Die gepensioneerde hoogleraar heeft gelijk.

Er moet meer gedaan worden met het 'openbare debat'. Meepraten in het publieke debat dat is je van het, je kunt er niet meer omheen. In groep-1- moeten ze er al mee beginnen; onder het hoofdje inspraak kunnen de kleintjes hun mening geven over alles en nog wat. In de Medezeggenschapsraad (MR) adviseren in de toekomst de kleinen van groep-1- het bestuur en de schoolleiding over het al dan niet ontslaan van leraren en ander personeel.

In de Tweede Kamer der Staten-Generaal is het heden ten dage al zo ver. Nieuwkomers in ons land debatteren als volksvertegenwoordiger aardig mee. Prima natuurlijk; helaas weten die nieuwe Nederlanders soms niet zo goed waarover ze het hebben. Dat geldt, dat is toegegeven, voor meer mensen die aan een of andere vorm van het 'openbare debat' deelnemen; die mensen zitten echter niet in de Tweede Kamer, maar doen hun zegje voor de tv-camera, of zomaar in de kroeg. Voor allen die, in de toekomst, op de een of andere manier aan een vorm van publiek debat gaan deel nemen: lees dit boek. Vroeg of laat begeeft iedereen zich in een mondeling publiek betoog, niet aan te ontkomen.

Onderwerpen als:

onze monarchie; stolpboerderijen; literatuur en uitreiking van de literatuurprijzen; transgenders; onderwereld infiltreert in bovenwereld; schilderijenvervalsing en dikke versus dunne mensen worden in dit boekje besproken en verklaard.

Voor allen (dus ook voor de leerlingen van groep,-1- en onze nieuwe Nederlanders) is dit boekje een vraagbaak en een steun in de rug in ieder relevant gesprek.

Verder geldt dat in dit boek de namen van personen, instellingen, data en situaties zijn verzonnen. Overeenkomsten met of verwijzingen naar dezen berusten op toeval.

Inwoners van Bloemendaal en Aerdenhout zijn bijna allemaal keurige lieden; het aantal stukken schorem onder dezen overstijgt niet het landelijk gemiddelde; het blijft er ver onder.

Dit laatste geldt voor alle genoemde gemeenten en dorpen genoemd in dit boekje. Alleen voor de gemeente Amsterdam geldt: er wonen in die gemeente alleen louter nette lieden. Wat zich aan stukken schorem in dat Amsterdam ophoudt, zijn menselijke toeleveranties uit andere, met minder goed menselijk materiaal begiftigde, gemeenten. Denk hier aan de grote toestroom van welvarende toeristen en rijke provincialen die zich in die gemeente zijn gaan vestigen om de sfeer van een wereldstad te ondergaan.

Verder zijn transgenders, bezitters van vintage sportwagens en wielrijders op de fiets, in dit boek genoemd, keurige lieden; ditzelfde geldt voor bijna allen die een zeewaardig jacht bezitten. Natuurlijk zijn er onder die groep van nautische luitjes, wielrijders en transgenders: smokkelaars en pooiers met succes; het is echter een te verwaarlozen minderheid. (Lees de statistieken er maar op na) De meeste wielrijders zijn onverdacht, (vermits ze hun fiets eerlijk gekocht en afgerekend hebben bij de vakhandel). Wielrijders betalen op tijd hun belastingaanslag en zijn niet meer of minder nette personen of schooiers dan de inwoners van Schin op Geul of Roermond! Laat dat zijn gezegd.

De auteur

De staat dat ben ik: een pleidooi voor de “Absolute monarchie”

Hebben ze me daar in Euro's uitgerekend wat de koning en zijn familie de Nederlandse samenleving allemaal kost aan geld. Alles maar dan ook alles hebben ze erbij gehaald. De pindakaas op de koninklijke ontbijttafel, de leaseauto's, een sinterklaascadeautje voor de koning zijn mama, de oude koningin. Zelfs de lengte van de sanitaire afvoerbuizen in het paleis zijn verdisconteerd. Vergeet ook niet de aarding van de stopcontacten en het vervangen van de aanwezige waterleidingen die in de koninklijke doorzonwoning nog van lood zijn. Dat kost en paar spieën: driehonderdmiljoen en nog wat.

Vragen als: kan het niet wat minder? Kan de koningin niet de secretaresse van de koning zijn? Dat scheelt weer in de kosten. Kunnen de prinsessen geen krantenwijk gaan lopen? Dat scheelt weer in de jaarlijkse uitkeringen. Dat soort geklets in een berekening.

Wat een stelletje is me dat ‘Societatem popularem’; wat een gasten, niet te geloven. Van die Ban de Bom figuren met een knijpbrilletje op hun neus en een bijstandsuitkering in hun portemonnee. Sommigen lijken op Erich Honecker, wat ontbreekt zijn die Honecker zijn vilten hoed, zwarte bril en rammelende eremedailles op hun revers. Erich Honecker, een communistenleider uit de voormalige DDR, is terug als de woordvoerder van dat republikeinse clubje.

Je moet weten dat ze tegen de monarchie en het eten van vlees zijn, maar daar staat dan weer tegenover dat ze yoga en de vrije liefde propageren. Verder doen ze aan naar binnen gerichte concentratie. Ze weten daarom precies hoe de wereld in elkaar steekt.

Ze willen van ons landje een republiek maken met een gekozen staatshoofd á la Trump of Poetin of een gelijkwaardig talent. Buiten die paar wereldvreemde republikeinen, wil niemand in ons land een republiek. Wie durft dat te beweren? Ik, de schrijver van dit pamflet. Wie is dat?

Het is een....

erkend monarchistisch waarnemer, koningshuiskenner, vorsten-huisdeskundige, koningsgezind adviseur. Tevens is de schrijver een royalty-deskundige van niveau, eentje die regelmatig publiceert over de koninklijke hoogheden in binnen- en buitenland. Een publicist die aandacht heeft voor: actualiteit, mode, leuke weetjes, intieme familiedetails en gekruide dan wel lichtpikante verhalen rondom een of meer koninklijke families. Zijn artikelen worden door hem vaak voorzien van vele unieke en vaak pakkende, enigszins gewaagde, om niet te zeggen pikante, foto's. Kortom, de schrijver is deskundig!

In die gemêleerde journalistieke hoedanigheid heeft hij een mening over de huidige en de toekomstige staatsvorm van ons koninkrijk. Hij is (dat steekt hij zeker niet onder stoelen of banken) voor een staatsvorm die bekend staat als 'De Absolute Monarchie' waarbij de vorst ongelimiteerde macht over de soevereine staat en haar onderdanen heeft. Denk aan (in het verleden) de regering van de Lodewijks in Frankrijk. In het heden kan als voorbeeld gelden een aantal huidige absolute monarchieën:

Brunei (Sultanaat); Saoedi-Arabië (Koninkrijk); Swaziland (Koninkrijk); Vaticaanstad (Pontificaat); Qatar (Emiraat); Oman (Sultanaat); Monaco (Prinsdom); België (Duits Vorstendom: Saksen-Coburg en Gotha) en enkele andere. Overal in deze absolute monarchieën claimt de vorst een band tussen hem en een opperwezen; zo hoort het ook.

Stelling: God en Oranje horen bij elkaar

De democratie van tegenwoordig: een en al ellende. Democratie met haar inspraak, oppositie en meerpartijenstelsel; een achterhaalde zaak.

Vroeger schaarden wij ons achter het ‘Huis van Oranje’; toen was alles veel beter en ging alles goed. We hadden Indië nog (Indië verloren, rampspoed geboren) en samen met de stad Kleef, het Groot Hertogdom Luxemburg, Ceylon, Suriname (geruild op 19 februari 1674 met de Engelsen tegen New York) en Nederlands-Brazilië (in 1661 ingeruild bij de Portugezen voor 63 ton aan goud); we waren een wereldrijk dat klonk als een klok.

Er was toen en dat is ook nu nog zo een innig verbond tussen onze Christen God, die immanent en tevens transcendent¹ is, en het huis van Oranje.

Hieronder volgt het bewijs; de aangehaalde voorbeelden zijn tevens een wetenschappelijke onderbouwing van de stelling dat God en Oranje bij elkaar horen. Met andere woorden, God zit meer in de familie van de Oranjes dan bijvoorbeeld in de familie van de Jansens of in die van Hooghalen's tot Bourgogne.

1) Dit zijn moeilijke woorden, maar het geeft een soort van hoog wetenschappelijk niveau weer; dat is nooit weg. Als je wetenschappelijke woorden een paar keer gebruikt dan went het vanzelf. (Immanent betekent dat hij, dus God, met en in alle dingen is; kortom, hij is overal). Transcendent betekent zoveel als: dat God niet beïnvloedbaar blijkt door veranderingen in de atmosfeer van onder andere het gehele heelal. Hemellichamen knallen op elkaar, sterren verdwijnen maar God blijft God, hij valt dus ook niet in een van de vele zwarte gaten waar die moderne sterrenkundigen je mee doodgooien. God gaat altijd maar door, onverstoorbaar, recht door zee; net als ‘The Lone Ranger’.

Een reportage uit de 19^{de} eeuw, waaruit de goddelijke band tussen Oranje en het Nederlandse volk overduidelijk blijkt.

Een persbericht uit de 19^{de} eeuw:

‘Aanhankelijkheid van de in Amsterdam wonende Jordaners voor koning Willem III.’

“Van hun schamele inkomen hebben de Jordaners de Koning een sierlijk bewerkte beker met deksel aangeboden, waarop staat gegrift:

Bewijs van liefde en gehechtheid van de bewoners der Willemstraat aan onzen beminden Koning Willem III”.

Amsterdam, April 1861

Een traan blonk in ’s Konings oog. ‘t is mij aangenaam sprak de Koning, mij midden onder mijn volk te bevinden. Hij bezocht enige schamele woningen, in eene waarvan de huismoeder de wasch in orde bragt. Dat zijn de uren, welke men nooit vergeet.’

‘Zo werd op een eerlijke romantische toon het bezoek verslagen.’

Let op de pittoreske spelling uit die tijd van de woorden zoals: onzen, wasch, bragt en eene. Toen leerde men nog rekenen, lezen en schrijven op school. Geen hedendaagse ellende over: echtscheiding van de ouders, oerknal, rollenspel, gevoelens ten opzichte van de ander en smeltende poolkappen, werd destijds aan de kleintjes onderwezen.

Het was een publiek geheim dat koning Willem III nog weleens zo hier en daar een kindje verwekte bij dochters uit het lagere volk; een achttal bastaarden waren het gevolg. Dit toonde zijn verbondenheid met zijn onderdanen, iets wat alleen maar te prijzen valt. Verder was de vorst niet te min om gewoon, zoals sommige welgestelde heren uit

die tijd wel meer deden, regelmatig de dames van plezier te bezoeken. Zijn vrouw (H.M. koningin Sophie), als een uiterst burgerlijke en derhalve keurige mevrouw, vond die bezoeken van haar man aan de prostituees minder prettig.

Die vrouw van onze koning Willem III dat was, moet je weten, een juffrouw van lagere Duitse adel. Haar vader was een hertog die later in zijn leven van zijn hertogdom Württemberg, met een grondoppervlak zo groot als de provincie Noord-Brabant, een koninkrijk liet maken met zichzelf als koning op de troon. Door eerst voor Napoleon te zijn en later tegen die man, lukte het hem een koninklijke status te verwerven; kortom, die vader van H.M. koningin Sophie bleek een echte onbetrouwbare parvenu ten voeten uit. De dochter van die zogenaamde koning werd uiteindelijk koningin door met een echte toekomstige koning te trouwen. Die echte in de toekomst te zalven koning was onze prins Willem, de latere koning Willem III.

Die burgerlijke vrouw begreep en doorzag niet de totale grootsheid van haar man, die zoals gezegd God aan zijn zijde had. Wat was er in die tijd aan de hand? Bijna alle koningen, kroonprinsen (asp. koningen) en sommige andere adellijke lieden gingen in die tijd regelmatig naar de hoeren, dat hoorde bij hun status. Onze lieve heer zag er namelijk persoonlijk op toe dat ze regelmatig die meisjes bezochten. Reden? Een hoerenloper voert geen oorlog, zijn slagveld is het bordeel; dat had God goed door.

De enige van die Europese vorsten die niet de prostituees bezocht en verder ook geen maîtresses erop nahield was de Duitse keizer Willem II. Die Duitse keizer Wilhelm II hield zich keurig aan zijn eigen keizerin, hij bezocht nooit de lichte vrouwtjes want hij had een andere hobby: 'oorlog voeren'. Nou dat hebben we geweten. (negen miljoen dode soldaten in de eerste wereldoorlog van 1914-1918)

Koning Willem III was dus geen hoerenloper uit lustgevoelens; neen, hij had een 'Goddelijke Opdracht'. Als hij aan die opdracht geen gevolg had gegeven dan was hij wellicht ook oorlog gaan voeren;

tegen wie? Tegen België, dat vroeger bij ons koninkrijk behoorde. Of tegen Australië dat vroeger Nieuw-Holland heette. Of hij had Brazilië terug willen veroveren. Of tegen de USA, dan was New York gewoon weer Nieuw-Amsterdam geworden en Brooklyn weer Breukelen. Duizenden waren gesneuveld net als bij de oorlogen van Keizer Wilhelm II. Dat oorlogvoeren heeft hij toch maar mooi niet gedaan; hij had gelukkig een andere opdracht; hij bezocht, volgens godsopdracht, de hoeren.

Prinses (de latere koningin) Sophie) wou een nette huisvader van onze Willem III maken, hij mocht dus niet naar de hoeren en ook niet af en toe bij een vriendinnetje op visite gaan. Die Sophie was een dom burgerlijk vrouwtje dat het grote spel dat Onze Lieve Heer speelde met haar man de koning en andere vorsten, niet door had. Ze begreep, als domme koninklijke huisvrouw, nou maar niet dat ze veel beter getrouwd kon zijn met een prostituant annex dwangmatige hoerenloper dan met een oorlogsmisdadiger.

Lafhartige daad van een jaloerse echtgenote.

Ze (koningin Sophie) liet bijvoorbeeld, toen Willem III weer eens op werkbezoek was in een hoerenkast, een staatsiekoets voorzien van volledige personele bezetting voor de deur van die instelling par-keren. Daar stond het prachtige galarijtuig, bespannen met zes paarden te wachten tot de vorst naar buiten kwam. Dat was gewoonweg pesterij, want ze had (als een liefdevolle echtgenote betaamt) dat rijtuig niet naar dat bordeel gestuurd om hem in de koude avondlucht een degelijk soort van vervoer terug naar hun koninklijke paleis te bieden. Neen, ze wou laten zien dat haar man de koning zich in een huis van lichte zeden bevond; ze wilde zijn reputatie beschadigen, hetgeen niet lukte want kort daarop ging de koning weer op werkbezoek en daarna weer. Het was een consciëntieuze harde werker, die door niemand te remmen was, dat blijkt hier wel uit. Het gerucht dat hij lui was, is dus grote onzin. Dus geen kwaad woord over de werklust van onze ijverige vorst: Willem

III der Nederlanden en groothertog van het hertogdom Luxemburg. Al met al bleek, ook nu weer overduidelijk, dat de grote goddelijke lotsverbondenheid tussen onze vorst (als een prins uit het Huis van Oranje) en zijn volk niet vernietigd kan worden, ook niet door een jaloerse echtgenote.

Heden ten dage

Ook heden ten dage is dat (die lotsverbondenheid) nog zo. Lees het volgende, dat is overgenomen uit de pers. (Opmerking: de pers in ons land is onafhankelijk. We kunnen dus aannemen dat de hieronder weergegeven reportages op waarheid en niets dan de waarheid berusten.)

Een reportage uit het nabije verleden (Algemeen Handelsblad² van 6/5/1953).

‘Tot dan had het geregend maar op het ogenblik dat de stem door de luidspreker de opvarenden opmerkzaam maakte op de nadering van het koninklijk jacht Piet Hein met H.M. de Koningin aan boord, werd het opeens droog en zag men zelfs de lucht aanzienlijk lichter worden.’ (de hand van onze schepper is, volgens de krantenschrijver, zonneklaar; tientallen mensen hebben dit waargenomen. Een beter bewijs is er niet voor het feit dat er een band is tussen onze schepper en het koningshuis)

Een reportage uit het heden. (Het ANP van 27 april 2015 gaf dit hiernavolgende communiqué uit)

‘Koning Willem-Alexander en koningin Máxima hebben Koningsdag gevierd in Dordrecht. De vorst kwam kort na 11.00 uur met zijn familie op het Groothoofd aan wal, waarna op het ‘Drie-Rivierenpunt’ een grote optocht (‘grande parade’) van schepen van start ging.

2) Thans NRC.

De Koninklijke familie voer vervolgens van het Groothoofd naar de Houttuinen, vlakbij de Grote Kerk. In die kerk woonden zij kort een concert van Bach bij. Op het Statenplein werd met muziek en dans het bezoek afgesloten. Even na 14.00 uur vertrok de Koninklijke familie weer. Er is tijdens dat koninklijke bezoek geen druppel regen gevallen, ook liet de voorspelde hoge bewolking het afweten’.

De weersvoorspelling van die dag beloofde namelijk aanvankelijk weinig goeds:

‘Wisselend bewolkt, alleen in het zuiden zomers. Er is een afwisseling van zon, stapelwolken en hoge bewolking. Vanmiddag wordt het 20-27 graden. In het noorden komt meer bewolking voor en kan in de loop van de middag een spat regen vallen. Komende nacht en morgen overdag is overal kans op lichte regen of motregen. Er is veel bewolking en het wordt 19-24 graden’.

Die regen is tijdens het koninklijke bezoek aan Dordrecht niet gevallen; de hoge bewolking liet het afweten. Met als resultaat: ‘het oranje zonnetje’ scheen volop. (Ook hier was een ingrijpen vanuit het hogere duidelijk aanwezig). Voeg hierbij als extra bericht, dat op donderdagmorgen 27 april om 10:30 uur de festiviteiten van Koningsdag te Ophemert aan de Waal met een oranje zonnetje van start zijn gegaan; ook hier was door het K.N.M.I bewolkt weer voorspeld. (Bron van dit laatste bericht is: de redactie van het ‘Nieuwsblad Geldermalsen’ van 27-04-2015).

Een toegevoegd gerucht dat wellicht op waarheid berust.

Hierbij komt nog dat, volgens ingewijden, meerdere toeschouwers, waaronder de auteur, tijdens de schouw van de koninklijke armada te Dordrecht, aan de wolkeloze hemel twee naakte baby’s oftewel ‘Begeleidings-engeltjes’ van onbekend geslacht, met ieder twee vleugeltjes op hun blote ruggetjes hoog aan de wolkeloze hemel,

hebben waargenomen. Die naakte wezentjes waren zogenaamde door God gezonden engelenfiguurtjes, die bazuin- dan wel klaroengeschal voortbrachten. (Deze kleine engeltjes, bij een ieder bekende naakte babyfiguurtjes met vleugels op hun rug, sieren menig kerstkaart, keukenschort en wat er allemaal als religieus-souvenir geproduceerd kan worden. Verder worden ze in porselein uitgevoerd aangeboden in winkels voor religieuze artikelen, alwaar ze te vinden zijn naast, de rozenkruizen, houten kruizen met Jezus zijn bijna naakte lichaam erop gespijkerd, acoliet- en doopgewaden en niet te vergeten de hostie-ouwels).

Volgens betrouwbare bron zong, eveneens te Dordrecht, daarbij begeleid door het klaroengeschal van deze kleine hemelse gezanten, het verdekt opgesteld 'Opnieuw Vrijgemaakt Dordrechts Knapenkor' "Christenstrijders" (voor insiders bekend als 'OVDK', op gereformeerde grondslag), met als soliste de alt Marijke van Buren: 'Als "t bazuin geschal des Heren klinkt", wat gevolgd werd door: "U zij de glorie, opgestane Heer, U zij de victorie, nu en immer weer". (Het bericht over de engeltjes is, door derden, ongecontroleerd, slechts volledigheidshalve, toegevoegd, onder het mom: 'het zou kunnen'. Voor de koorzangliefhebbers onder ons: De gezangen zijn op dvd en/of bladmuziek te verkrijgen bij de christelijke muziekuutgeverij "Laat de Bijbel zingen").

Alle aangehaalde berichten tonen ondubbelzinnig aan, en het is door die aantoning tevens wetenschappelijk bewezen, dat er een hecht verbond is tussen het Opperwezen (hij regelt het weer), het Huis Oranje (leverancier van de koninklijke participanten) en het K.N.M.I.³.

3) Het K.N.M.I is in Engels sprekende landen bekend als 'Royal Netherlands Meteorological Institute'. Ditzelfde K.N.M.I staat eveneens in bescheiden kring bekend als boodschapper van de Allerhoogste voor wat de weersverwachting aangaat.

Geen enkele natie, prinsdom, koninkrijk of republiek kent zulk een conjunctie van goddelijke hemelse inbreng (dus van het Hemelse Opperhoofd hemzelf) enerzijds en anderzijds de aardse inbreng (in de vorm van het huis van Oranje en ons eigen meteorologisch instituut).

De Koning van Nederland is derhalve de belichaming van God op aarde, dat is na het voorafgaande wel duidelijk. De Paus als hoofd van de Rooms-Katholieke Kerk beweert ook zulk een belichaming te zijn. Doch de Paus is in feite ook maar een doodgewone jongen; ooit begonnen als koorknaap en een die benoemd is in zijn functie van paus door anderen doodgewone jongens die ook ooit koorknappen of misdienaren zijn geweest. Onze vorst is niet benoemd, door niemand. Hij is op zijn plaats gezet, door een voor ons gewone mensen onbegrijpelijk, doch duidelijk waarneembaar, hemels erfrecht. Dat waarneembare, door de eeuwen heen gevestigd zalig erfrecht, is in feite de eeuwenoude erfenis die behoort bij de Oranjes. Een goede erfenis is trouwens nooit weg als die verdomde successierechten maar niet zo hoog waren.

Kabinetsformatie (onder koninklijke leiding)

Een gemiddelde kabinetsformatie; een lachertje altijd weer.

Een krantenbericht uit het verleden spreekt boekdelen:
(Koninklijk Journaal, no.2, pag. 23. datum onbekend)

‘Het parlement, meegesleurd door de maalstroom van deze progressieve tijd, had besloten om tegen alle tradities en grondwettelijke bepalingen in na de Kamerverkiezingen zelf even een formateur aan te wijzen of desnoods een informateur. Maar al te gauw kwamen de heren volksvertegenwoordigers met het schaamrood op de kaken tot de conclusie dat succes uitgesloten was en grepen ze in arren moede terug op de beproefde steeds met welslagen bekroonde methode die inhoudt dat het staatshoofd de zaken klaart. Ze gaven

het roer over aan de koningin (afgaande op de achtergrond van de schrijver van het artikel, wordt vermoed dat koningin Beatrix bij de gratie Gods bedoeld wordt) en de koningin pakte haar vertrouwde werk met grote voortvarendheid aan.’ De formatie slaagde zonder enige moeite (Gods welgevallen was duidelijk aanwezig).

Een bijzondere koninklijke vaartocht

Nog een krantenbericht

‘Een koninklijke vaartocht.’ Een deelverslag van een reportage uit het Algemeen Handelsblad 6/5/1953.

Later op die dag staat er nog een boottochtje op het programma. De kapitein nodigt de koningin uit om ook eens te sturen:

“Maar ik kan niet sturen,” zei de koningin geschrokken.

“Het gaat gemakkelijk”, stelde de kapitein haar gerust. Waarmee hij niet te veel had gezegd. Een halfuur lang hield een opgetogen koningin, die er al blijk van had gegeven elementaire nautische termen als bakboord en stuurboord te beheersen, het schip in de goede koers, een belevenis die niet alleen haarzelf verbaasde doch ook de overige aanwezigen. Tot zover dit bericht uit het Algemeen Handelsblad van 6/5/1953.

Al deze voorbeelden wijzen, nogmaals en wellicht ten overvloede, naar één bewering: ‘ons koningshuis wordt aangestuurd door het opperwezen’. Diverse boodschappers heeft onze schepper naar het ondermaanse gezonden teneinde de vorst die op dat moment over Nederland regeerde van goede raad te voorzien. Goede raad die vaak geblokkeerd werd door zich noemende ‘vertegenwoordigers van de democratie’. Allen, zogenaamde gekozen volksvertegenwoordigers, waren kleine gluipers die in de huid van een minister of staatssecretaris, doch van oorsprong baccalaureaat, doctorandus, bibliothecaresse, kandidaat-notaris of banketbakker, het genie van de gezonden boodschappen op zogenaamde democratische wijze wisten te blokkeren.